

NYHETSREV **INDIEN**

utgivet av *Indienspecialisten EMPATUM*

Engelbrektsgatan 39, 114 32 STOCKHOLM Plusgiro: 460 75 60-2

Tel: 08-411 04 08. E-post: empatum@comhem.se

Redaktör och ansvarig utgivare: David Ståhl

Hemsida: <http://www.empatum.se>

Nr 1 2009

Utkommer 5 gånger per år
Femtonde årgången

TANDLÄKARBESÖK I KOCHI

Nyhetsbrevets redaktör befinner sig i Kochi (Cochin), Kerala, och om några dagar skall han resa upp till Delhi för att ta emot en turistgrupp. Då händer det: redaktören får tandvärk. En visdomstand, som hans tandläkare har varnat honom för, börjar göra ont, det blir dessutom svullet inne i munnen. Nu gäller det att hitta en bra tandläkare. Alla rekommenderar doktor I. J. Chacko, som har sin praktik i det privata sjukhuset Lakeshore Hospital. Indiska sjukhus har ofta även en tandläkarpraktik som en av sina specialiteter.

- Det här ser inte bra ut, det är inflammerat och svullet, säger dr Chacko. Din visdomstand växer delvis under en annan tand och trycker på den. Du bör låta dra ut den. Det blir en mindre operation.

Nu uppstår frågan: skall detta ske i Kochi, eller skall redaktören vänta i tre veckor tills han kommer hem till Sverige efter att ha rest runt med turistgruppen? Redaktören ser sig om i praktiken. Den ser ut som en svensk tandläkarpraktik, fast större. Den har två behandlingsrum plus ett tredje med en säng, plus ett litet mottagningsrum där doktorn har sitt kontor. Praktiken har två tandläkare, den andre heter dr John, samt ett antal sköterskor. En lustig detalj är att man måste ta av sig skorna i entrén.

Doktor Chacko är inte alls påstridig.

- Jag kan ge dig medicin så kanske du kan vänta tills du kommer tillbaka till Sverige. Där har du ju gott om tid. Då går det upp för redaktören: Han har inte alls gott om tid! Efter sex dagar i Sverige måste han resa tillbaka till Indien med en ny grupp, och resa omkring med den i två veckor. Alltså måste det ske nu.

- Kom tillbaka "vid 10.30-tiden" i morgon, säger dr Chacko.

Med ett lätt pirr i magen (dels det vanliga tandläkarpirret, utökat med lite extra Indien-pirr) återvände redaktören nästa dag. Han kommer genast in, sätter sig i tandläkarstolen. Därpå börjar en behandling som utförs av två tandläkare och två sköterskor. Några andra sköterskor går omkring i praktiken men ägnar inte redaktören så mycket uppmärksamhet. Först tas blodtrycket och pulsen, därefter sätter de en tvättklämma på pekfingret för att kontinuerligt följa pulsen. Därefter får redaktören en nejlukluktande bomullstuss på det onda stället. Den bedövar så att det riktiga bedövningssticket inte skall kännas. Därefter sprayar de något i munnen så att salivutsöndringen i stort sett upphör. Sedan borras och bänds det i c:a tio minuter, och ut kommer tanden i tre delar. En extra röntgenbild tas för att bekräfta att ingen flisa sitter kvar. Sedan sys såret ihop, och redaktören vacklar ut till mottagningen där doktorn skriver ut tre mediciner: ett antibiotikum, en smärtstillande och en mot svullnad. Dessutom skriver doktorn ut två sprutor, likaledes mot smärta och svullnad. Allt detta får redaktören gå ner till apoteket och köpa. Sedan går han till akutmottagningen och lägger upp sig på en brits för att få sprutorna i baken.

När bedövningen släpper känns det aningen ömt och det är lite svullet. Efter två dagar är svullnaden och ömheten borta. Efter tio dagar är det dags för återbesök och få stygnen borttagna. Alltihop gick betydligt mera smärtfritt än när redaktören drog ut en annan likadan visdomstand i Stockholm. I Sverige ransonerar man smärtstillande mediciner, det gör man inte i Indien.

Hela äventyret kostade 605 svenska kronor.

SVENSK-INDISKA FÖRENINGEN

Svensk-Indiska Föreningen har fått en ny ordförande: Cecilia Purits. Cecilia är VD för resebyrån Indienspecialisten (f.d. Samuel Travel) och hennes erfarenhet av och intresse för Indien är omfattande. Hon efterträder David Ståhl (Nyhetsbrevets redaktör) som har varit ordförande i sex år samt dessförinnan vice ordförande i ett flertal år.



Bli medlem i Svensk-Indiska Föreningen! Sker enklast genom insättning av 150 kr (gäller för två personer) på postgiro 35 57 39-4. För studenter är avgiften 100 kr. Uppge även e-postadress.

<http://www.indien.nu>

INDIEN
historisk översikt
det moderna Indien
hinduismen
kastsystemet
livsattityder, etikettsregler
bilder av Indien
av Indienanalytikern
David Ståhl

Häftad, v + 130 sidor med kartor.
Stockholm 2006.
ISBN 91-631-9522-4
Pris: 170 kr inkl moms och porto.

Beställes enklast genom
insättning på pg 460 75 60-2.

Bokförlaget EMPATUM
Tel 08-411 04 08

LAKESHORE HOSPITAL, Kochi

Lakeshore Hospital anses vara det bästa sjukhuset i Kochi. I verkligheten ger det intryck av att vara som ett engelskt offentligt sjukhus. Vad som framför allt frapperar en besökande svensk är de smala korridorerna, de små rummen och det stora antalet människor, personal och anhöriga, som springer omkring. Lokalerna är slitna men rena. Sjukhuset har de flesta specialiteterna, men avdelningarna är ganska små. När redaktören reste från Sverige pågick det en skandal om den bristande städningen på svenska sjukhus. Redaktören håller utkik efter dammiga ytor och dammråttor, men hittar inga.

- Vi har många utlänningar här, säger Miss Ravindran som är sjukhusets PR Officer. De flesta kommer från Maldiverna, eftersom de inte har några bra sjukhus där. Men folk kommer också från Mellanöstern, samt en del turister som råkar bli sjuka när de är i Kochi. Vi kan göra allting här utom vissa cancerbehandlingar. Sådana patienter skickar vi till Amrita Hospital.

- Vi har inga väntetider, fortsätter hon. Man kan skicka ett e-mejl till oss och vi kan ordna det mesta på några dagar. På sjukhusets hemsida finns bl.a. ett antal brev från tacksamma utländska patienter.

Sjukhuset har 350 sängar, av vilka 300 i allmänna salar, 10 operations-salar, 800 sköterskor och 130 "riktiga" läkare, dvs "junior doctors", läkare under utbildning m.m. oräknat.

Det finns allmänna salar, dubbelrum och enkelrum. Enkelrummen har TV och kylskåp och egna badrum. Som på alla indiska sjukhus finns det en brits för en anhängig i rummet.

En blindtarmsoperation kostar c:a 1000 svenska kronor, ett höftimplantat mellan 25.000 och 55.000 svenska kronor.

<http://www.lakeshorehospital.com>

SJUK TURIST - 1

Nyhetsbrevets redaktör är reseledare för en grupp turister som har rest runt i 18 dagar, först Gyllene Triangeln och nu är vi i Kochi, Kerala. Det är middagstid och redaktören går ut i hotell Gateways (f.d. Taj Residency) trädgård där middagen står uppdukad. Framför honom går ett par som tillhör hans grupp. Plötsligt segnar frun ner till marken. Hennes man lyckas fånga henne i sista stund och håller henne. Redaktören får tag i en trädgårdsstol och sätter fram den. Frun är så yr att hon knappt kan sitta på stolen, vi måste hålla i henne. Hotellpersonalen kommer snabbt med en rullstol, och vi rullar henne tillbaka till parets rum. Redaktören misstänker att det rör sig om uttorkning, saltbrist och värmeslag. Men då kryper det fram att frun fyra dagar tidigare ramlade i en husbåt och slog huvudet i en tröskel så att det blev en svullnad och ett blåmärke. Blåmärket finns fortfarande kvar. Sedan dess har hon haft huvudvärk varje morgon.

Läkare tillkallas. Läkaren säger att vi måste göra en huvudscanning. Detta kan ske på Medical Trust Hospital som ligger mitt i Kochi. Men eftersom patienten mår illa om hon sitter upp så ber vi sjukhuset skicka en ambulans. Patienten åker tillsammans med sin man och den lokale reseledaren i ambulansen till sjukhuset med blåblinkebubbla och amerikanskt tut. I en av hotellets bilar åker redaktören och en man från hotellet.

In på akuten. Blodtryck, puls, frågor och in i ett annat rum där röntgenapparaten står. Efter c:a 15 minuter får vi veta att det inte finns några synliga skador på hjärnan. Sjukhuset misstänker i stället uttorkning och värmeslag, men vill ha henne under observation över natten. Redaktören beställer ett enkelrum, när vi kommer dit står det två sköterskor inne i rummet och väntar. Här läggs nu patienten tillrätta, mannen får reda på att han kan övernatta på anhängigbritsen. I rummet finns TV och separat badrum. Rummet är enkelt men rent och skulle passa på ett tvåstjärning hotell. Patienten får mediciner mot huvudvärk och yrsel. Mannen från hotel-

forts på sid 3

MEDICINSK TURISM

Medicinsk turism, dvs att utlänningar reser till Indien för allopatisk vård är ett växande fenomen (se Nyhetsbrev 3/2004). Även vi svenskar, som ju är vana vid att stå med mössan i hand i långa värdköer till "världens bästa sjukvård", har så smått börjat resa utomlands, fr.a. till de baltiska länderna och Polen för tandvård och mindre ingrepp. Men från de engelskspråkiga länderna reser folk till Indien för t.ex. knäoperationer, insättning av artificiella höftleder m.m. Även utprovning eller inoperering av hörapparater förekommer. Amerikaner gör det för att det är billigare än i USA, engelsmän gör det för att slippa köer. Det finns många olika sjukhus att välja mellan i Indien.

Redaktören har egen erfarenhet av Apollo Hospitals, som finns i många städer i Indien; Max Hospital i New Delhi, Artemis Hospital i Gurgaon (utanför New Delhi, nära flygplatsen); Lakeshore Hospital och Medical Trust Hospital i Kochi. Naturligtvis finns det många fler. Samtliga dessa sjukhus har även tandläkarmottagningar.

Naturligtvis passar det långt ifrån alla svenskar att resa till Indien för sjukvård. Men för de flesta av Nyhetsbrevets läsare borde det inte vara en så främmande tanke.

Empatum och Nyhetsbrevet tycker nog att man inte ska tveka att söka vård i Indien om den inte tillhandahålls i Sverige. Ett vårdbesök i Indien kan ofta också kombineras med semester. Empatum hjälper gärna till med rådgivning och information, och vi kommer inom kort att sätta upp en hemsida om detta. Mer information i nästa Nyhetsbrev.

DETTA NYHETSREBREV

är försenat. Egentligen skulle det ha utkommit i början av februari. Förseningen beror på att redaktören har varit i Indien nästan oavbrutet under tiden november 2008 - mars 2009. Där har redaktören agerat reseledare för ett antal grupper, gått till tandläkaren, haft semester samt även gjort lite hemläxa beträffande förutsättningar för medicinsk turism från Sverige till Indien. Mer om detta i nästa nummer.

Detta Nyhetsbrev annonseras till 1.519 mottagare. Dessutom tillkommer de som själva hittar det på Empatums hemsida.

let, som har varit med hela tiden, ordnar så att hotellet skickar mat, flaskvatten och toalettpapper. Det senare visar sig onödigt eftersom ett biträde plötsligt kommer in med toalettpapper, tvål och tandborste. Under alla procedurer på sjukhuset är personalen påfallande vänlig och försöker trösta mannen. Oroa er inte, det här kommer att gå bra! Er fru är i goda händer!

Därmed är det sent på kvällen och redaktören åker tillbaka till hotellet tillsammans med den lokale reseledaren och mannen från hotellet. Restaurangen håller extra öppet i väntan på vår ankomst.

Nästa dag skall gruppen resa hem till Sverige. Vi beställer rullstolsservice på alla flygplatser till frun. Hon rullas ut från sjukhuset med en stor medicinlåda, röntgenbilder och journal i knäet. Mannen, som har betalat 5000 rupier i deposition till sjukhuset, får tillbaka ungefär hälften.

Medical Trust Hospital är ett stort privatsjukhus. Då och då kan man läsa i tidningarna i Kerala om banbrytande operationer som har genomförts där. Lokalerna är äldre och mer slitna än Lakeshores. Här finns också stora salar för mindre bemidlade patienter. En svensk som är van vid breda korridorer, stora rum och glest med personal frapperas av motsatsen här: smala korridorer, många anhöriga och mycket personal. Det tycks finnas hur många biträden och sköterskor som helst. Detsamma gäller Lakeshore Hospital. Dessutom: ingen som helst väntetid på akutmottagningen.

SJUK TURIST - 2

En man i en annan grupp kommer till redaktören och meddelar att nu har han haft ont i magen i tre dagar och det har inte blivit bättre. Läkare tillkallas, han känner på magen och skriver ut tre olika mediciner. Mannen blir snabbt bättre. Därmed är ärendet avslutat.

Vad är nu gemensamt för de båda sjuka turisterna ovan? Turist nr 1 var ju betydligt mer dramatiskt än nr 2. Jo, svenskar talar inte om meddetsamma när de blir sjuka. De går och **kniper** med sjukdomen. Turist nr 1 talade inte om för redaktören att hon hade slagit i huvudet, turist nr 2 gick med dålig mage i tre dagar. Detta trots att redaktören alltid säger till sina turister att de genast skall tala om ifall de känner sig dåliga.

Men varför gör vi svenskar så här? Kan det bero på att vi får lära oss att inte klaga, att man skall tåla lite smärta? Eller beror det på att man drar sig i det längsta för att söka vård? I Sverige är det ju ett helt företag att komma i kontakt med sjukvården.

Hursomhelst, redaktörens princip är: ont i magen utan feber i max 24 timmar. Finns det inga tecken på förbättring så tillkallas läkare. Ont i magen med feber: läkare tillkallas genast.

DEN EKONOMISKA KRISEN

Den ekonomiska krisen märks också i Indien - fast inte lika mycket som i Väst eller i Kina. En orsak till detta är att de största indiska bankerna är statliga, och att varken de eller de privata bankerna har tillåtits investera i tvivelaktiga amerikanska papper. Detta är man glad över nu. Indiens ekonomi är inte lika exportberoende som Kinas, Indiens tillväxt är i högre grad driven av hemmamarknaden. Men man oroas främst av den ökade protektionismen i USA där president Obama redan har föreslagit inskränkta skattelättnader för företag som outsourcar. I Kerala oroas man av alla människor som nu blir arbetslösa i Gulfländerna och som tvingas återvända. Men i övrigt består krisen mest av förväntningar. Fastighetsmarknaden har inte kollapsat - åtminstone inte ännu. Överallt ser man stora infrastrukturprojekt som är i gång: i Delhi bygger man tunnelbana och nya vägar, likaså i Mumbai. Överallt bättrar man på vägarna, och det byggs nya hus. Extra populärt är det att bygga lägenheter i höghus, vilket är ett relativt nytt fenomen i Indien. Vänsterskribenter skriver artiklar i tidningarna på temat "kapitalismens undergång", men av detta synes inte mycket i praktiken.

LOCKA FLER TURISTER TILL INDIEN!

I Per J Anderssons blogg finns en artikel daterad 16 Feb 2009 om turismen till Indien. Där påpekas att Indien har extremt få utländska turister jämfört med länder som Thailand och Malaysia. Skälet är att landet dessvärre dras med många fördomar. Turister räds: magsjuka, trängsel, obeskrivlig fattigdom, tiggare ... listan kan göras lång.

- Indien ger inte valuta för pengarna, säger Himmat Anand, vd för Diethelm Travel India och syftar framför allt på de undermåliga flygplatserna, de rangliga tågen och de gropiga vägarna.

- Det finns en strutsmentalitet bland oss (i resebranschen) om att allt är okej, säger han, enligt Reuters.

För att råda bot på nedgången lanserar turistbyrån nu en ny annonskampanj med en av Indiens mest kända filmskådisar. Budskapet är: Turisten är gud! Sloganen är inspirerad av den hinduisk-religiösa strofen Atithi devo bhavah.

Kampanjen innehåller bland annat fri utbildning i hyfs, vett och etikett för taxi-chaufförer, butiksägare, guider etc som kommer i kontakt med utländska turister. Budskapet i utbildningen: uppträd trevligt så återvänder turisterna - och deras pengar.

- Vårt mål är att utveckla Indien till ett globalt varumärke, säger Amitabh Kant på turistdepartementet, enligt International Herald Tribune.

Nyhetsbrevets redaktör håller inte riktigt med om detta. Efter att ha lett både turistgrupper och grupper av affärsmän i Indien, är hans uppfattning att dåliga flygplatser knappast avhåller någon från ett resa till Indien. Inte heller tågens ranglighet. Och vägarna håller nu på att snabbt bli bättre. Vad som däremot stör besökare är att det ligger skräp överallt, påstridiga gatuförsäljare och påstridiga affärsägare (särskilt i Jaipur och kashmiraffärer i hela Indien) och i viss mån tiggare. Antalet tiggare har minskat, men är fortfarande stort vid de kända turistattraktionerna. Däremot håller Nyhetsbrevets redaktör med om att fördomarna mot Indien är ett hinder. Åtminstone i Sverige så är dessa fördomar starkast i den äldre generationen och bland mindre utbildade personer. Trafiken är skrämmande i bör-

forts nästa sida

Filmrecension:

SLUMDOG MILLIONAIRE

Den fattige pojken Jamal, som bor i Mumbais slum, blir genom tillfälligheter antagen som deltagare till TV-programmet "Vem vill bli miljonär?", som för övrigt är ett svenskt "format". Han lyckas svara på alla frågor och vinner till slut tjugo miljoner indiska rupier. Filmen är uppbyggd enligt "flashback-metoden". TV-värden, som leder tävlingen, tycker illa om Jamal och visar öppet sitt förakt för honom. Han misstänker t.o.m. att Jamal på något sätt fuskar, och ber polisen ta honom. I filmens "nu" sitter Jamal på polisstationen där han utfrågas av en elak poliskommissarie och en fet, dum konstapel. Där tänker han tillbaka på sitt deltagande i TV-programmet, där han i sin tur "flashbackar" till olika episoder i sitt liv, som också ger honom svar på frågorna.

Genom flashbackarna får man se Jamal som liten pojke, hur han busar med de andra pojkarna i slummen, en obetalbar scen om hur han bryter sig ut från en toalett för att få en autograf av skådespelaren Amitabh Bhachchan. Man får se hur han säljer grejor på tåg och en ännu mer obetalbar scen där han uppträder som turistguide vid Taj Mahal för några amerikanska turister.

Det har diskuterats mycket fram och tillbaka om skildringen av Mumbais slum, hurpass realistisk den är, om det är rätt att "profitera" på slummen etc. Nu handlar inte filmen om Mumbais slum, men den finns där som en bakgrund, med smuts, skjul, gangsters och allt. Slumdog Millionaire "profiterar" väl lika mycket på slummen som andra filmer gör på New York, London eller vad det nu kan vara.

Det har också protesterats mot ordet "Slumdog" i titeln därför att det kan anses nedsättande om de fattiga. Men det är en av poängerna i filmen. Det är den elake poliskommisarien som kallar Jamal för "slumdog" för att förolämpa honom - men så vinner slumdoggen tjugo miljoner!

Skådespelaren Amitabh Bhachchan, som är så oerhört populär i Indien att varje gång han blir förkyld eller får en sticka i fingret blir det svarta rubriker i tidningarna och premiärministern skickar telegram - men som själv aldrig varit i närheten av en Oscars - har reagerat surt och sagt att filmen fick sina Oscars bara därför att den hade en engelsk regissör (Danny Boyle). Varför fick inte Bandit Queen någon Oscars?, frågade han retoriskt. Men svaret uteblev inte: Därför att Bandit Queen då det begav sig var förbjuden i Indien och indiska regeringen lyckades få nomineringen till Oscars annullerad!

Däremot är det aningen märkligt att filmen har fått en Oscars för sin musik - det finns nästan ingen musik i den! Men den är sevärd och Nyhetsbrevets rekommendation är: Se den!

VÅLDTÄKTER

Förra året anmäldes drygt 3.400 våldtäkter i Sverige. Det ger ett snitt på nio våldtäkter om dagen. Men mörkertalet är stort och Brottsförebyggande Rådet uppskattar att det endast är en femtedel av alla våldtäkter som polis-anmäls. Varför är det så? Det var huvudfrågan på seminariet om sexualbrott som anordnades av RFSU i Stockholm den 22 mars. 18 % av dessa 3.400 anmälda våldtäkter leder till åtal, det blir 612 fall. I 20 % av våldtäktsfallen är gärningsman och offer helt okända för varandra, i de övriga fallen är de i varierande grad kända för varandra.

Allt detta enligt Amnesty Press, 3 april 2006

I Indien har man, som vi tidigare påpekat (se Nyhetsbrev nr 1 och 2/2007) en betydligt lägre tolerans mot våldsbrott än i Sverige. I Indien klagas man över den mycket högra våldsbrottsnivån, och på att gator och torg är så osäkra. Men hur är det nu med detta? Låt oss ta Delhi, som har den högsta nivån av våldsbrott i Indien.

Times of India, 10 januari 2009, sidan 16, basunerar ut att Indien är osäkert. "Delhi är med god marginal den osäkraste staden för kvinnor....The National Crime Records Bureau, rapporterar i sin rapport för år 2007 att det inträffade 513 rapporterade våldtäkter i Delhi".

jan, men snart vänjer sig turisterna vid den.

Redaktören vågar påstå att alla grupper han rest med i Indien har kommit tillbaka med en betydligt positivare bild av Indien. En inte helt ovanlig kommentar är att Indien inte är något u-land.

Magsjuka är ett problem, men om man uppför sig rätt så brukar det vara fullt hanterbart. Ett annat problem som den indiska turistbranschen kanske skulle ta tag i är de höga prisnivån på stjärn-hotell och inrikesflyg, en prisnivå som är betydligt högre än i konkurrentländerna. Överhuvudtaget är den indiska turistbranschen saligt okunnig om sina konkurrenter, man har ingen aning om service- och prisnivån i andra asiatiska länder.

Dessutom differentierar man ofta inte de olika europeiska marknaderna. Vad innebär det att svenskarna har den tredje lägsta disponibla inkomsten i OECD tillsammans med det faktum att flygbiljetterna till Indien ofta är tusen kronor dyrare än till Thailand? Och därtill kommer en visumavgift på 652 kronor? En gång, när redaktören påpekade detta vid ett möte med indiska resebyråer blev de arga!

Turism är fortfarande någonting nytt, särskilt i södra Indien. Det märks ganska ofta. Personal på hotell, restauranger m.m. är mycket vänliga men är ibland lite tafatta i sitt arbete. Ibland händer det att maten plötsligt tar slut på ett hotell, eller att man har glömt att sätta in ölflaskorna i kylan och liknande. Dock har allt detta förbättrats avsevärt under de senaste tio åren. Numera är ju inrikesflyget visserligen dyrt men relativt tillförlitligt. För inte så länge sedan var det bara dyrt!

Men det är något konstigt med siffrorna. Sverige med sina 9 miljoner invånare har 3.400 rapporterade våldtäkter år 2006, Delhi med sina 12,7 miljoner invånare har 513 anmälda våldtäkter. Man kan gissa att mörkertalet i Delhi är större än i Sverige, men kan det förklara hela skillnaden? Man ser samma skillnad även när det gäller andra våldsbrott (se Nyhetsbrev 2/2007).

Times of India fortsätter med att räkna upp antalet rapporterade våldtäkter i andra städer: Mumbai (16,3 milj inv) 171; Bangalore (5,6) 62; Indore (1,6) 74; Pune (3,7) 65 och Chennai (6,4) 46.

Ack om ändå Sverige vore Indien!